

Emberi szeretet

Időpont: Vízkereszt utáni 3. vasárnap; 1955. január 23.

Alapige: Hóseás 11:1-4.

Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és Egyiptomból hívtam ki az én fiamat. A mint hívták őket, úgy mentek el előlük: a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek. Pedig én tanítottam járni Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket. Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam hozzájuk, mint a kik leemelik szájukról az igát, és ételt adtam nyájasan eleikbe.

Hóseás próféta szívét eltölti az álmélkodás afölött, hogy milyen csodálatosan szeret Isten. Ennek kifejezésére egy szerfölött szokatlan kifejezést használ. Így szól az ige: „Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel.” Azt jelenti ez, hogy Isten, mikor nagyon meg szeretné mutatni az embernek, hogy mennyire szereti, akkor úgy szeret, mint az ember. Emberi szeretettel szeret. Megbotránkoznánk ezen a képen, annak merészségén, a benne rejlő embermagasztaláson és Isten-kisebbítésén, ha ezt a képet csak a próféta használná. A prófétán keresztül azonban Isten szól. Ő maga mondja ezt önmagáról, s ezért áhítattal kell felfigyelnünk reá.

1. Nézzük, mit jelent Istennél ez az emberi szeretet!

A kijelentés és a magunk tapasztalata is azt mutatja, hogy Isten egészen másképp szeret, mint mi emberek.

Isten szeretete okos szeretet. Nem teljesíti minden kérését annak, akit szeret. Tudja jól, hogy a gyermek is sokszor kér szeszélyességből olyant, aminek kérését maga sem veszi komolyan, nincs is szüksége rá, s ha megkapja, sem becsüli meg. Sokszor pedig ostobaságból kér olyant, ami káros lenne a számára. Isten okosan szeret, ezért az ilyen kéréseket nem teljesíti. Hiába sírunk miatta, könnyeink nem hatják meg. Hiába toporzékolunk és fenyegetődzünk, nem ijed meg tőlünk. Hiába nyűgösködünk, nem un rá a nyafogásunkra. Ezzel ellentétben mi emberek oly ostobán tudunk szeretni. Kiszolgáljuk minden kénye-kedvét annak, akit szeretünk, nem bírjuk elhordozni, hogy sírni, vagy haragudni lássuk, erre mindig felborul minden bölcs elhatározásunk. Mindez azért van, mert tulajdonképpen magunkat szeretjük, s nem a másikat.

Isten szeretete nevelő szeretet. Ha szükséges, el tudja rejteni a szeretetét, s ha annak, akit szeret, az érdeke úgy kívánja, tud büntetni is. Ez az oka annak, hogy minél jobban szeret

valakit, annál szigorúbb hozzá, annál kevesebbet néz el neki, s annál keményebben fenyíti. „Akit szeret, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad.” /Zsid. 12:6./ Mi emberek pedig minél jobban szeretünk valakit, annál gyengébbek vagyunk hozzá, annál ritkábban nyúlunk a fenyíték eszközeihez, s annál többet engedünk meg neki, nézünk el neki. A mi szeretetünk legtöbbször nem nevel, hanem elnevel.

Isten szeretete bűnbocsátó szeretet. Szigorúság és kegyelem váltogatja egymást a szívében, de nem szeszélyesen, hanem bölcsen. Szigorú a bűnhöz, irgalmas a bűnöshöz. Haragját nem titkolja el, de nem is őrzi. A bűnbánónak elébe siet, s a bűnvallást lecsókolja a tékozló fiú ajkáról. Bennünk emberekben ellenben nem szentség lakozik, hanem érzékenység és sértődöttség. Ezért őrizzük a harangunkat, s tudunk olyan nehezen megbocsátani. Ezért hánytorgatjuk fel sokszor még a megbocsátás után is sérelmeinket, s nem tudunk igaz bűnbocsánattal felejteni.

Isten szeretete áldozatos szeretet. Mindig ad. Semmit sem sajnál tőlünk. Még a legdrágábbat, egyszülött Fiát is odaadta nekünk, értünk. Mi ellenben a szeretetben is mindig kapni szeretnénk. Amit adunk, vagy viszonzásként adjuk azért, amit kaptunk, vagy azért adjuk, hogy még többet kapjunk.

Mindebből világos, hogy Isten szeretete üdvözítő szeretet. Minden, amit csinál és minden, amit nem csinál az mind a mi üdvösségünkért van. /II. Kor. 1:6./ Ezért hívogat nyájas szóval, ezért szid össze kemény beszéddel. Ezért ajándékoz meg minden jóval, s ezért büntet mindenféle csapásokkal. Ez minden, számunkra érthetetlen cselekedetének értelme. A mi emberi szeretetünk pedig sokszor nem odavezet az üdvösség egyetlen forrásához, Jézus Krisztushoz, hanem elvezet tőle. Sokszor nem üdvözítő, hanem elkárhoztató szeretet.

Ha így áll a dolog, márpedig így áll, hogyan mondhatja akkor Isten önmagáról, hogy emberi szeretettel szeret, mikor nyilvánvaló, hogy egészen másképp szeret, mint mi emberek. Emberi módon beszél, mikor így szól. Így is kell értenünk. Annyira szeret, hogy minden módon meg akar hódítani, s ha ez nem megy isteni szeretetével, megpróbálkozik emberi kötelékekkel, az emberi szeretet kötelékeivel magához vonni minket. Az igében meg is mondja, hogy mik azok az emberi utak, amelyeken magához akar édesgetni minket.

„Mikor még gyermek volt Izrael, megszerettem őt” – mondja az ige. Szabad szeretettel kiválasztotta őt a népek sokaságából és saját népévé tette. Nem volt nagyobb, sem hatalmasabb, sem bölcsőbb mint más nép. Nem volt benne semmi olyan, ami indokolhatta volna, hogy miért épp Izrael lett Isten választott népe és nem más nép. Még vallásosabb sem volt. Lám, csupa szeretetből így lett személyválogató az az Isten, aki előtt pedig nincsen személyválogatás. /Róma 2:11./

„Egyiptomból hívtam ki az én fiamat” – folytatja az ige. Isten emberi szeretete tehát szabadító, bajelhárító. Az ember szeret így. Szeretne minden bajt elhárítani annak fejről, akit szeret, szeretne minden göröngyöt félretenni az útból, amelyen jár, szeretne minden tövist kihúzni, hogy meg ne sértse őt. A gyermekét járnai tanító szülő szeretetének gyengédségében példázza ezt a bajelhárító szeretetet, mikor így szól: „Én tanítottam járnai Efraimot.” Nézd meg az apát, mikor járnai tanítja gyermekét! Milyen gyöngéden hajol le hozzá! Mint választja ki a legsimább utat a szobában, ahol semminek sem mehet neki a bizonytalanul tipegő kis láb! Hogyan csalogatja kitért karjával, s ha odaér, mint kapja karjába, s emeli örömeiben magasra! Feszülten figyel minden ingadozásra, s mielőtt elesnék a gyermek, már ott terem erős karjával és felfogja őt.

„Én gyógyítottam meg őket.” Ezt is mondja Isten az Ő emberi szeretetéről. Megint ennek a bajelhárító szeretetnek a képe. Úgy ül az ember betegágya mellett, mint édesanya a beteg gyermekénél, nem pedig úgy, mint az orvos. Számára nem csupán egy kóreset, ami előtte van, hanem a gyermeke piheg a betegágyon. Semmi fáradság sem nehéz a számára, csak hogy betegét kiápolja.

Ugyanezt mondja akkor is, mikor így szól: „Olyan voltam hozzájuk, mint akik leemelik szájukról az igát és ételt adtam nyájasan eleikbe.” Jellegzetesen emberi szeretet: minden igát levenni arról, akit szeretünk, s minden jót adni nekik, amit csak kíván a szemük, szájuk. Megint az ebédosztogató édesanya képe jelenik meg ezekben a szavakban. Mintha csak kérdezné: Mit szeretsz, fiacskám? És nem így tett tényleg a pusztában? Szomjasak voltak, vizet fakasztott a kősziklából nekik. Éhesek voltak, mannat hullatott nekik. Pecsényére vágytak, fűrjeket küldött számukra. Jellegzetesen emberi, boldogító szeretet.

Lássátok, ilyen nagyon szeret minket Isten!

2. És most nézzük, milyen ez az emberi szeretet az embernél!

Csupa önzés, hálátlanság. Isten ajándékai kellenek az embernek, de maga az ajándékozó Isten nem. „Amint hívták őket, úgy mentek el előlük” – állapítja meg az ige. Isten maga is hívta őket, prófétákat is küldött hozzájuk, s azok által is hívogatta őket megtérésre, de nem jöttek, hanem épp ellenkezőleg, elmentek. Minél többször hívta, annál süketebbek lettek, minél jobban hívta, annál messzebbre szaladtak Tőle.

„Nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket” – állapítja meg továbbá az ige. Észre sem vették. Természetesnek tartották, nem pedig a szeretet megnyilvánulásának. Nem méltányolták azt, amit Isten cselekedett. Abban a meggyőződésben éltek, hogy mindez jár nekik, joguk van hozzá, s nekik még egy „Köszönöm” szó sem kötelességük.

Mást szerettek, nem Istent, aki szerette őket. „A Baálokknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek.” Isten számára nem volt idejük, de a pogányságra mindig ráérték. Istenen mindig spórolni akartak, de bálványaiktól semmi áldozatot sem sajnáltak.

Így volt ez Hóseás idejében is. Kora viharos kor volt. Egyik király a másikat váltotta a trónon, de a süllyedő ország kétségbeesésében nem Istenhez fordult, hanem idegenekhez. Efraim, a kedves fiú, elkényeztetett gyermek lett. /Jer. 31:20./

Istennek nincs szüksége az emberi hálára. Nem lesz vele több, sem a hálátlansággal nem lesz kevesebb. Az elmaradását azonban mégis fájlalja. Jézus is megkérdezte a tíz meggyógyult bélpoklos közül egyedül visszatértet: „Avagy nem tízen tisztulának-e meg? A kilence pedig hol van?” /Luk. 17:17./ A mai igében is felpanaszolja Isten az ember hálátlanságát. Nagyon fáj a szerető szív, mikor már panaszkodni kezd, s felhánytorgatja a szeretetét.

Nincs-e Istennek oka és joga rám is panaszkodni hálátlanságom miatt? Ne felejtsük el, hogy Hóseás azon csodálkozott el, mennyire emberi szeretettel is tud szeretni Isten, mi azonban ennél csodálatosabbat láttunk már: Láttuk Krisztust, az Ő egyszülött Fiát elhagyottan, halálra odaadottan a kereszten a mi bűneink váltságáért. Későbbi korokat erre figyelmeztetett a mai ige. Első versét Jézusnak Egyiptomból való hazatérésére magyarázta Máté evangélista: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat. /Máté 2:15./ Ha Isten Izrael és Efraim hálátlanságát fájón felpanaszolta, mennyivel inkább felpanaszolhatja az én hálátlanságomat, kiért Fiát áldozta fel! Ámen.